

Rekommendation (nr 89) angående ordning för fastställande av minimilöner inom jordbruket.

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 6 juni 1951 till sitt trettiofjärde sammanträde

och beslutat antaga vissa förslag angående ordning för fastställande av minimilöner inom jordbruket, vilken fråga utgör den åttonde punkten på konferensens dagordning,

samt beslutat, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation, avsedd att komplettera konventionen angående ordning för fastställande av minimilöner (jordbruk), 1951,

antager denna den tjuugoåttonde dagen i juni månad år nittonhundrafemtioett följande rekommendation, vilken skall benämnas »rekommendation angående ordning för fastställande av minimilöner (jordbruk), 1951», [Minimum Wage Fixing Machinery (Agriculture) Recommendation, 1951].

Konferensen förordar, att varje medlem, så snart förhållandena i varje enskilt land det medgiva, tillämpar följande bestämmelser samt till Internationella arbetsbyrån, i enlighet med vad styrelsen därom må komma att bestämma, insänder redogörelse angående de åtgärder, som vidtagits för att genomföra desamma.

I.

1. Vid fastställandet av minimilönesatser böra vederbörande organ städe beakta nödvändigheten av att tillförsäkra arbetarna en skälig levnadsstandard.

2. Bland de förhållanden, som böra beaktas vid bestämmande av minimilönesatser, må nämnas följande: levnadskostnaderna, ett skäligt värde å utförda tjänster, de löner, som utgå för likartat eller jämförbart arbete enligt kollektivavtal inom jordbruket, samt den allmänna lönenivån för arbete av jämförlig beskaffenhet i andra inom området utövade verksamhetsgrenar, där arbetarna äro tillfredsställande organiserade.

II.

3. Ordningen för fastställande av minimilöner inom jordbruket bör, oberoende av sin form, bygga på undersökningar av förhållandena inom jordbruk och därmed sammanhörande likartade verksamhetsgrenar, ävensom samråd med de närmast berörda parterna, d. v. s. arbetsgivare och arbetare eller deras mest representativa organisationer, där sådana finnas. Båda parternas mening bör inhämtas i alla frågor rörande minimilöners fastställande samt hänsyn i lika mån tagas därtill.

4. I syfte att förläna större auktoritet åt de lönesatser, som må fastställas, bör, i de fall då den beslutade ordningen för fastställande av minimilöner så medgiver, tillfälle beredas vederbörande arbetare och arbetsgivare att omedelbart och på lika villkor medverka vid fastställandet av minimilöner genom representanter, utsedda i lika antal eller i varje fall utrustade med samma antal röster.

5. För att arbetsgivarnas och arbetarnas representanter skola åtnjuta förtroende av dem, vilkas intressen de företräda, böra vederbörande arbetsgivare och arbetare, i den mån förhållandena så medgiva, äga att i det i punkt 4 härövan åsyftade fallet medverka vid utseendet av partsrepresen-

lanterna; i varje fall böra förefintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer anmodas att avgiva förslag å medlemmar av organ för minimilönens fastställande.

6. I det fall, då ordningen för fastställande av minimilöner förutsätter medverkan av opartiska personer, antingen för meddelande av skiljedom eller i annat syfte, böra dessa utses bland män eller kvinnor, vilka besitta erforderliga förutsättningar för uppgiften och som icke äga sådant intresse i jordbruk eller någon gren därav, att deras opartiskhet skulle kunna sättas i fråga.

III.

7. Föreskrifter böra meddelas rörande revision av fastställda minimilönesatser med lämpliga tidsmellanrum.

IV.

8. För att bereda verksamt skydd för vederbörande arbetares löner böra åtgärder, som åsyfta att bereda trygghet mot utbetalning av lägre löner än de som finnas angivna i minimilönesatserna, innefatta:

a) anordningar för att giva publicitet åt gällande minimilönesatser och särskilt för att, på sätt som må befinnas mest lämpligt med hänsyn till nationella förhållanden, därom hålla arbetsgivare och arbetare underrättade;

b) offentlig kontroll å de löner, som faktiskt utbetalas;

c) straff för åsidosättande av gällande lönesatser samt åtgärder till förebyggande av sådant åsidosättande.

9. Ett tillräckligt antal kvalificerade inspektörer bör anställas med i hudsak enahanda befogenheter, som föreskrivas i konventionen angående arbetsinspektion, 1947; nämnda inspektörer böra genom undersökningar bland vederbörande arbetsgivare och arbetare utröna, huruvida de faktiskt utbetalade lönerna överensstämmer med gällande minimilönesatser och, om så skulle vara erforderligt, vidtaga de åtgärder, som kunna vara påkallade vid fall av åsidosättande av den fastställda lönesatsen.

10. För att sätta inspektörerna i tillfälle att utöva sina åligganden på bästa sätt, bör arbetsgivare, där vederbörande myndighet så finner lämpligt eller erforderligt, förpliktas att föra fullständiga och noggranna anteckningar över av honom utbetalade löner; arbetsgivaren bör även kunna åläggas att tillhandahålla arbetarna avlöningsböcker eller annan motsvarande handling, ägnad att möjliggöra kontroll av de faktiskt utbetalade lönernas överensstämmelse med gällande lönesatser.

11. I de fall, då arbetarna icke allmänt äga möjlighet att personligen genom rättsliga åtgärder eller annorledes göra gällande sin rätt till det lönebelopp, som tillkommer dem enligt gällande minimilönesatser, böra andra åtgärder vidtagas, som kunna anses ägnade att tillgodose detta syfte.

Bilaga C.

Konvention (nr 100) angående lika lön för män och kvinnor för arbete av lika värde.

Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens,

vilken av styrelsen för Internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 6 juni 1951 till sitt trettiofjärde sammanträde